

BENVINGUTS TOTS ELS ESTIUEJANTS

- SÓN UN ELEMENT IMPORTANT DEL NOSTRE POBLE.
- DUES CATEGORIES D'ESTIUEJANTS; O BÉ: ELS «INTEGRATS» I ELS «ALLUNYATS».
- CAL CONVIDAR ELS «ALLUNYATS» A ENTRAR EN EL VIDA DEL POBLE.

Els estiuejants ja fa dies que són entre nosaltres. No costa veure'ls. En el nostre poble a l'estiu som el doble de gent. I diuen que ja hi ha més cases d'estiuejants que d'habitants fixes. En la vida del nostre poble els estiuejants hi tenen força importància; ja no són només un element accidental.

* * *

Però, qui són els estiuejants?

En el nostre poble quan parlem d'estiuejants més aviat solem pensar en un cert tipus de persones, en un cert grup no ben delimitat de famílies, que tenen algunes característiques en comú. Podem dir, per exemple:

- que generalment han plantat la seva casa cap a la part alta del poble.
- que en l'escala social i econòmica més aviat també deuen estar cap a la part alta (o almenys això semblen molts d'ells).
- que més o menys participen de les activitats del nostre poble (alguns ja són força coneguts de tots nosaltres).
- que alguns d'ells de tant en tant ens enlluernen amb la seva manera de fer, amb la seva indumentària, a vegades amb el seu despreci de les nostres coses (alguns —sobretot joves— fan la impressió d'enyorar el carrer Tuset).

Bé, perdoneu; no voldria ofendre ningú. Només intento retratar una mica aquest grup que, de fet —i això és el més important— s'ha integrat en el poble; participa i fins collabora en les nostres activitats (alguns amb lloable entusiasme).

En aquesta revista mateix quan s'ha parlat d'estiuejants em penso que gairebé sempre s'ha parlat de gent d'aquest grup. Però d'estiuejants n'hi ha

més, molts més. Pensem només en les barriades de Sant Isidre, de Sant Cristòfol, de la Font d'Abril, etc. Ara mateix, des de casa meua, contemplo part de la de Sant Cristòfol, potser la més pobre de totes). Cases, casetes, barraques... cadascú fa el que pot. Però gent, molta gent. Gent d'una altra situació social, de menys possibilitats econòmiques, d'un altre ambient. Però a aquests no els coneixem, no els hem vist gaire. Viuen allunyats de la vida del poble; s'han apartat o els hem apartat de nosaltres.

Veient algun d'aquests apilonaments de casetes que irònicament anomenem «urbanitzacions», em vénen a la memòria els famosos ghettos de jueus d'Alemanya. No n'hi ha per tant, seria exagerar fer comparacions; però no puc evitar de pensar-hi. Aquests estiuejants viuen apilats en els seus solars, tancats en les seves «urbanitzacions», com si no fossin en el poble.

* * *

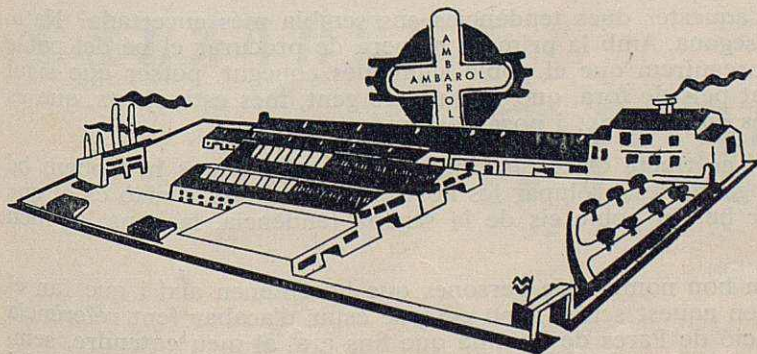
Per això voldria demanar a tots, sobretot a aquells altres estiuejants de que hem parlat abans, a aquells que encara anomenem «els senyors», que provéssim d'obrir-nos a tota aquesta gent, d'oferir-los-hi les nostres coses, les nostres activitats i —naturalment— la nostra amistat.

Potser direu que són ells els que volen restar allunyats, que aquí mai no s'ha tancat les portes a ningú. Cert, potser no se'ls ha tancat les portes; però, almenys, no se'ls ha convidat a entrar. I ja sabem que les persones ben educades no entren al lloc d'un altre si no se'ls ha invitat —encara que vegin les portes obertes.

Per tant, és això el que caldria fer: convidar-los a entrar. Convidar-los a participar de la nostra vida de poble, de les nostres coses, dels nostres grups d'amistats... De quina manera cal fer-ho, no ho sé. És qüestió de pensar-hi i de decidir-se a actuar. L'important és que ens posem a l'abast de tothom, que no ens tanquem en els nostres grups. Que tothom pugui seure al nostre costat i s'hi trobi bé.

No crec que demani impossibles. Confio en que sorgiran iniciatives individuals i de grup i que es convidarà tothom a entrar.

J. Sampera



INDUSTRIAS AMBAROL

S. a.

*Fabricación de
Barnices, Esmaltes, Pinturas*

Exclusivista en Santa Eulalia de Ronsana:

DROGUERIA MARTI
(PINTOR)

LA SAGRERA

TELÉFONO 88